

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๔๙

สุกฤษา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00049

๔๙...

กว่าพระครูจะออกจากวัดเพื่อไปงานเผาศพ ก็เลยเวลาที่กำหนดไว้กว่าครึ่งชั่วโมง ทั้งนี้เพราะรัฐมนตรีและคณะได้เกิดความสนใจใคร่ธรรม จึงพากันชวนท่านคุณ จนนาน สมชายต้องมากระซิบบเตือน พร้อมทั้งนำรถมาจอดรอที่หน้าบ้านไคศาลา

“อาตมาต้องขอตัวก่อน เขามาตามแล้ว” ท่านบอกพวกเขาแล้วลุกออกมาขึ้นรถ ผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นจึงพากันกราบท่านสามครั้งแล้วเตรียมตัวกลับ

“ผ้าไตรเอามาหรือยัง” ท่านถามคนขับรถ

“เอามาแล้วครับ” นายสมชายตอบ แล้วพูดต่อไปว่า

“หลวงพ่อกับ สมมุติถ้าเกิดผมลืมเอาผ้าไตรมา แล้วก็ไปนึกได้เอาตอนที่ใกล้จะถึงบ้านงานแล้ว หลวงพ่อจะให้ผมย้อนกลับไปเอาที่วัดไหมครับ”

“คิดเอาเอง”

“คิดไม่ออกนะครับ หลวงพ่อช่วยผมคิดหน่อย”

“คนอย่างฉันคิดหน่อยไม่เป็น ทำอะไรต้องคิดมาก ๆ ฉันถือคติว่าคิดมากมักผิดน้อย แต่ถ้าคิดน้อยมักผิดมาก คนเราจะทำอะไรต้องคิดให้มาก ๆ ไว้ก่อน แล้วจึงทำ จะได้ไม่ต้องมานั่งเสียใจภายหลัง คิดมาในที่นี้ก็คือคิดให้รอบคอบ ไม่ใช่คิดมากจนเป็นโรคประสาท” ท่านรู้ว่าคนเป็นศิษย์กำลังจะโต้แย้งจึงกล่าวแก้ไว้เสร็จสรรพ

“แหม หลวงพ่อของผมช่างฉลาดรอบคอบเหลือเกิน ผมดีใจที่ได้อยู่กับคุณฉลาดอย่าง หลวงพ่อ” เขาแกล้งยอ

“ฉันไม่เคยคิดว่าตัวเองฉลาดไม่เหมือนบางคนที่ชอบคิดว่าตัวเองฉลาดอยู่เรื่อย”

“หลวงพ่อบอกผมหรือครับ”

“คิดเอาเอง นายสมชายจึงต้องนั่งคิดไปตลอดทางกระทั่งรถมาจอดที่หน้าร้าน “เนี้ย โภชนา” จึงเลิกคิด

“นิมนต์ครับหลงพ่อ นิมนต์ข้างในเลย” นายอิมเดินเข้ามารับถึงรถ พร้อมนิมนต์เข้าร้านซึ่งเปิดขายอาหารตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเห็นหน้าเจ้าของร้าน ก็รู้ว่าอีกสามวันเขาจะเสียชีวิตเพราะหมดอายุ ท่านรู้สึกสงสารหากก็ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะชวนเขาไปเข้ากรรมฐาน เขาก็ปฏิเสธโดยอ้างว่าไม่มีเวลา เข้าไปนั่งในร้านแล้วจึงพูดว่า

“ถ้าแก่ อาตมาขอเตือนนะ อยากให้ถ้าแก่พัก ๆ งานเสียบ้าง มัวอยู่กับงานก็ไม่มีเวลาพักผ่อน นี่อาตมาจะบอกอะไรให้ ถ้าแก่สวดมนต์นะ สวดอิติปิโสทุกเวลาได้ไหม ทำอะไรก็สวดไปด้วย ก็จบก็ไม่ต้องไปนับ ขอให้สวดตลอดเวลาได้แล้วกัน ทำได้ไหม”

“ผมสวดไม่เป็นครับหลงพ่อ”

“ไม่เป็นไร เตี่ยวอาตมาจะจัดให้ สวดไม่เป็นก็อ่านเอา อ่านแล้วก็ท่องไม่มากหรอก แค่สามบรรทัดเอง” แล้วท่านก็ล้วงลงไปใญ่ยาม หยิบกระดาษและปากกาขึ้นมาเขียนบทสวดพุทธคุณส่งให้นายอิม ฝ่ายนั้นรับมาอ่านทีละคำ ๆ อย่างยากเย็น

“อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ วิชชา จะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถาเทวะมะหุสสานัง พุทโธ ภะคะวา ติ” อ่านจบก็โอดครวญว่า

“อ่านยากจังครับหลงพ่อ”

“ไม่ยากหรอก ถ้าแก่อ่านถูกทุกตัวเลย อ่านซ้ำหลาย ๆ หนก็จะจำได้เอง เริ่มตั้งแต่เตี่ยวนี้เลยนะ” ท่านแนะ “ทางสวรรค์” ให้ เพราะหากนายอิมสวดพุทธคุณอยู่ตลอดเวลา จิตก็อาจเป็นสมาธิได้ เมื่อเขาดับจิตลงในขณะที่จิตผ่องใส สุดดียอมเป็นที่หมาย ท่านช่วยเขาได้เพียงเท่านี้

“แล้วทำไมไม่เอาศพไปไว้ที่วัดป่ามะม่วงล่ะ แล้วนี้จะเผาที่วัดไหน” ท่านกลับมาพูดเรื่องศพเงินวลศรี

“แม่แก่ไม่ตายหรอกครับ หลงพ่อ” นายอิมบอก

“อ้าว ทำไมถึงเป็นยังงั้นไปได้ ก็อาตมากับเจ้าก็รู้ตรงกันนี่นาว่าวันที่ ๑๗ เขาจะไปแล้ว” ท่านนึกสงสัยแล้วก็ให้นึกไปถึงคำพูดของนายสมชายเมื่อสามสี่วันก่อนที่ว่า “ถึงคราวแล้วแต่ไม่ตาย หรือตายทั้งที่ยังไม่ถึงคราว”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับหลงพ่อ” นายอิมว่า เขายังนึกไม่เชื่อถือทั้งแม่ยาย ทั้งหลวงพ่อกับที่ว่าเป็นรู้ว่าวันนั้นวันนี้จะตาย ที่แท้ก็เพื่อเจ้าทั้งเพ คนที่เก่งแต่เรื่องทำมาหากิน แต่

เรื่องธรรมดาไม่กระตือรือร้นเลยนั้น ก็ต้องคิดอย่างนายฮิมทุกคน นักปฏิบัติธรรมเท่านั้นจึงจะรู้ว่าทุกสิ่งเป็นอนิจจัง หากความเที่ยงแท้มิได้

“แล้วตอนนี้เขายังอยู่ข้างบนหรือเปล่า อาตมาขอขึ้นไปเยี่ยมได้ไหม” ท่านขออนุญาตเจ้าของบ้าน

“ไปอยู่โรงพยาบาลศิริราชแล้วครับหลวงพ่อ ผมเหมารถพาไปตั้งแต่เช้าวันที่ ๑๗ เห็นหมอเขาว่าจะผ่าตัดให้ ไม่รู้อะไรกันนักหนา ที่ก่อนหน้านี้ไม่มีโรงพยาบาลไหนรับสักแห่งเดียว ทั้งจุฬาฯ รามา ศิริราช ไม่ยอมรับเลย บอกแต่จะให้กลับไปตายที่บ้าน บอกผมนะครับไม่ได้บอกแม่โดยตรง แต่แม่แกก็รู้เลยให้พากลับบ้าน แล้วนี่ก็ให้พาไปศิริราชอีก ผมบอกเดี่ยวหมอก็โล่งกลับมาอีกหรือ แกก็ว่าไม่โล่งหรือหน้า แล้วเขาก็ไม่โล่งจริง ๆ เห็นว่า วันที่ ๑๙ จะผ่าตัดให้ มันก็แปลกอยู่เหมือนกันนะครับหลวงพ่อ นี่ผมก็ต้องมาคุดลูกน้องขายอาหารส่วนอาเนี้ยและลูก ๆ เขาเฝ้าไข้อยู่ทางโน้น” ลูกเขยเงินวลศรีรายงาน

“เอ แปลกจริง ๆ ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้นไปได้ เอาละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาเห็นจะต้องขอลา จะไปเยี่ยมเขาหน่อย อยู่ตึกอะไรล่ะ”

“ตึกอะไรผมก็ไม่จำไม่ได้เสียแล้วละครับ หลวงพ่อไปถามประชาสัมพันธ์ก็แล้วกัน จะไปวันนี้เลยหรือครับ”

“ใช่ ไปเดี่ยวนี้เลยเชียวะแหละ อาตมาเป็นคนใจร้อน อยากจะรู้เรื่องเร็ว ๆ ว่าทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้นไปได้ อาตมาลาละนะ”

“ครับ นิมนต์ครับ” นายฮิมเดินไปส่งท่านถึงรถ นายสมชายยกมือไหว้ นายฮิมพร้อมเอ่ยปากลา

“หลวงพ่อบอกท่านสอนไว้ว่าคนดีมีสัมมาคารวะนั้นเขาต้อง “ไปลา มาไหว้” ก็ต้องเชื่อท่าน” เขานึกในใจ

“เดี่ยวแวะเติมน้ำมันที่ปั๊มข้างหน้านั้นหน่อย เติมเต็มถังเลย” ท่านสั่งคนขับรถ

“ถ้าเต็มถังมันก็ไม่หน่อยแล้วละครับหลวงพ่อ” ชายหนุ่มอดยั่วไม่ได้

“ปลาหมอตายเพราะปาก” ท่านพระครูพูดลอย ๆ

“พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง” ลูกศิษย์วัดพูดลอย ๆ เช่นกัน เติมน้ำมันเรียบร้อยแล้วเขาจึงพูดอีกว่า

“หลวงพ่อบอกครับ ตั้งแต่ผมรู้จักหลวงพ่อบอกมา ผมยังไม่เคยเห็นว่าหลวงพ่อบอกอะไรแล้วไม่จริงเลยสักครั้ง เพิ่งครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เหตุการณ์มันไม่ได้เป็นไปอย่างที่หลวงพ่อบอก ทำไม

มันถึงเป็นอย่างนั้นล่ะครับ ใคร ๆ เขาก็ว่าหลวงพ่opakศักดิ์สิทธิ์ แต่คราวนี้เหงมากลับกลายเป็นอื่นไปเสียได้”

“มันก็แปลกนะสมชาย ฉันเองก็ยังคงอยู่เหมือนกัน”

“หรือว่า “เห็นหนอ” ของหลวงพ่อดสมรรถภาพเสียแล้ว”

“เป็นไปไม่ได้ มันจะต้องมีอะไรสักอย่างอย่างแน่นอน เพียงแต่ฉันยังไม่รู้เท่านั้นว่าอะไรที่ว่ามันคืออะไร”

“อ๊อ หลวงพ่อครับ น้อย ๆ หน้อยครับ พุดกวอนจนผมเวียนหัวแล้ว อะไร ๆ ของหลวงพ่อนะ มันคืออะไรเล่าครับ”

“ก็เพราะยังไม่รู้ว่า อะไรเป็นอะไรนะซี ฉันถึงยังไม่มียอะไรมาตอบเธอ” ท่านพระครูตั้งใจว่า

“แล้วไปโรงพยาบาลจะรู้ไหมครับนี่”

“ก็ยังไม่รู้ว่าอะไรหรือเปล่าเพราะยังไม่รู้อะไร”

“อะไรอีกแล้ว หลวงพ่อครับ ผมขอซื้อเถอะ”

“ซื้ออะไร เธอจะซื้ออะไรหรือ”

“ก็ซื้ออะไรนั้นแหละครับ”

“ซื้อเท่าไร ซื้อไปทำอะไร”

“ซื้อไปเก็บไว้ หลวงพ่อจะขายเท่าไรล่ะครับ”

“เธอมีเงินเท่าไรล่ะ”

“ก็ไม่มากนักหรอกครับ ดูเหมือนจะยังไม่ถึงร้อยล้าน”

“หัวล้านนะไม่ว่า”

“ไม่ล้านหรอกครับ ผมคนผมตก ตระกูลผม ผมตกปกไหล่ทั้งนั้น”

“ก็คอยดูไปแล้วกัน อีกไม่นานก็รู้”

“ครับ แล้วผมจะคอยดู อาจจะพลิกลือคเหมือนรายป้านวลศรีก็ได้”

“เอาละนะเลิกพูดกันแล้วนะ ที่นี้ฉันจะนั่งหลับตาละ” แล้วท่านก็หยุดพูดเพราะต้องการจะแผ่เมตตาให้พวกสัมภเวสีที่คอยขอส่วนบุญอยู่ข้างถนนหนทาง เหมือนจะรู้ล่วงหน้าว่าท่านจะมา

ถึงโรงพยาบาลศิริราช นายสมชายลงไปถามที่ประชาสัมพันธ์ก่อนแล้วจึงมานิมนต์ท่านพระครูซึ่งนั่งรออยู่ในรถ

“แม่ หลวงพ่อท่านมาเยี่ยม” นางเนยปลุกมารดาซึ่งกำลังหลับอยู่เพราะความอ่อนเพลีย

“ไม่ต้องปลุก โยมไม่ต้องปลุก ปล่อยให้เขาพักผ่อนตามสบายเถอะ ท่านพระครูห้ามไว้ แม้รู้สึกอ่อนเพลียและเจ็บแผล หากเงินวลศรีก็ประคองสติไว้ได้ นางลืมตาแล้วยกมือไหว้ท่านพระครู

“หลวงพ่อ เป็นพระคุณเหลือเกินที่อุตส่าห์มาเยี่ยมฉัน เนยช่วยหมუნเตียงขึ้นให้แม่หน่อย” นางสั่งบุตรสาวเพราะเจ็บแผลจนไม่อาจลุกนั่งได้

“เรื่องมันไปยังไงมายังไงกันล่ะเจ้ พอจะเล่าให้อาตมาฟังได้ไหม อาตมาอยากรู้” คนเจ็บจึงเล่าเสียงดังฟังชัดว่า

“เรื่องมันแปลกมากจะหลวงพ่อ ฉันเองก็ยังไม่รู้ว่าฝันไป คือเมื่อตอนเย็นวันที่ ๑๖ ได้มีคนมาเยี่ยมใช้ เขาเป็น มัคทายกวัดข้างบ้านฉัน คุยกันไปคุยกันมาเขาก็เล่าให้ฟังว่า กำลังหาเงินสร้างโบสถ์วัดในหมู่บ้านจนเสร็จแล้ว ยังขาดแต่ข้อฟ้าโบระกาและหางหงส์ ฉันก็เกิดศรัทธาอยากทำบุญ เลยขอทำบุญกับเขาไปสองหมื่น ฉันดีใจมากที่กำลังจะตายอยู่แล้วก็ยังมีโอกาสได้ทำบุญเป็นครั้งสุดท้าย

คืนนั้นฉันก็นอนกำหนด “พองหนอ ยุบหนอ” เช่นทุกครั้ง แต่แปลกที่ว่ามันอึดอ้อมใจจนลืมความเจ็บปวดทางกาย ฉันก็นอนทำกรรมฐานไปเรื่อย ๆ พอจิตเป็นสมาธิก็เกิดนิมิตบอกว่า “พรุ่งนี้ยังไม่ตาย ให้ไปโรงพยาบาลศิริราช หมอเขาจะผ่าตัดให้”

พอเกิดนิมิตอย่างนี้ฉันก็หลับ หลับสบายเลยจะหลวงพ่อ พอตีสี่สิบนาที ซึ่งเป็นเวลาที่ฉันจะต้องตาย ฉันก็ตื่น รู้สึกสดชื่นกระปรี้กระเปร่าก็รู้ว่าไม่ตายแน่ ลูกหลานเขาก็มาเฝ้าจะคอยดูใจ พอเห็นฉันไม่ตายก็ยินดีปรีดากันใหญ่ ฉันจึงบอกนายฮิมเขาว่าให้ไปว่าจ้างรถไปส่งฉันที่โรงพยาบาลศิริราช เขาก็จัดการให้ พอถึงโรงพยาบาล หมอเขาก็ตรวจอีกครั้งแล้วบอกว่าตกลงจะผ่าตัดให้

“เจ้ผ่าตัดเมื่อวานใช่ไหม เห็นนายฮิมบอก”

“จ๊ะ นี่ถ้าไม่ได้เรียนฝึกสติมาจากหลวงพ่อ ป่านนี้ก็คงนอนสลบไสลไม่รู้สีกตัวเพราะมันมีนมากเลยจะหลวงพ่อ เจ็บแผลก็เจ็บ ฉันก็นอนกำหนด “เจ็บหนอ เจ็บหนอ” ก็คลายความเจ็บปวดไปมาก ฉันเห็นประโยชน์ของกรรมฐาน ก็ตอนเจ็บป่วยนี้แหละจะ ต้องขอบพระคุณหลวงพ่อที่เมตตาสอนให้

“ไม่ต้องขอบคุณอาตมาหรอกเจ้ เป็นที่ตัวเจ้แน่แหละ เพราะคนที่เขาไม่เอากรรมฐานก็มีถมเถไป” ท่านนึกไปถึงนายฮิม

“แหม หลวงพ่อหลอกให้พวกหนูตัดชุดงเต็กแก้ว ที่แท้อำมาก็ไม่ตายสักหน่อย”
นางสาวกิมจึงต่อว่าต่อขาน

“ไม่เป็นไรหรอกหนู ไม่แก้หรอก อีกสามวันก็ได้ใช้” ท่านบอก เพราะอีกสามวันนาย
อิมจะต้องตาย และคราวนี้จะไม่ “ฟลุค” เหมือนเจี๊หวลศรี เพราะนายอิมไม่ได้ปฏิบัติ
กรรมฐาน

“ใช้งานใครคะหลวงพ่อ ใครจะตาย”

“เอาเถอะอย่างเพิ่งถาม หลวงพ่อว่าได้ใช้ก็ต้องได้”

หลวงพ่อก็ที่ฉันไม่ตายนี่เพราะอาณิสสของบุญไช้ใหม่จะ” คนเจ็บถามเสียงใส

“ถูกแล้วเจ้ บุญที่ฉันนี้จะจัดเป็นกรรมก็ต้องเรียกว่าเป็น อุปฆาตกรรม หรือกรรม
ตัดรอน กรรมชนิดนี้มันจะพลิกแผ่นดินเซียวละ คือถ้าดีก็จะดีสุดยอดไปเลย แต่ถ้าชั่วก็จะชั่ว
สุดยอดเหมือนกัน อุปฆาตกรรมมีกำลังแรงมาก เห็นใหม่ว่ามันเปลี่ยนจากตายเป็นไม่ตาย
ได้ พุดง่าย ๆ ก็คือพอบุญเก่าเจี๊หมด บุญใหม่ก็มาให้ผลทันตา บุญใหม่นี้ก็คือการที่เจ้ทำบุญ
สร้างโบสถ์กับมัททายกคนนั้น เจ้เกิดปีติมากที่ได้ทำบุญเป็นครั้งสุดท้าย บุญนั้นให้ผลทันตา
เห็น เลยไม่ต้องตาย ทั้งที่จะต้องตายแน่ ๆ แล้ว เรื่องอย่างนี้ก็เคยมีนะ ในสมัยพุทธกาลก็เคย
เกิดขึ้นแล้ว อย่าฟังใหม่ล่ะ”

“อยากอะ” นางเน้ยและลูก ๆ ตอบพร้อมกัน นายสมชายก็ตั้งใจฟังอยู่

“ในสมัยพุทธกาล มีสามเนรองค์หนึ่งเป็นลูกศิษย์ของพระสารีบุตร บวชตั้งแต่อายุเจ็ด
ขวบ ชื่อสุข ใคร ๆ เขาเรียกท่านว่าสุขสามเนร เมื่อสุขสามเนรอายุจวนจะครบเก้าขวบ ท่าน
พระสารีบุตรก็รู้ว่าลูกศิษย์ของท่านจะต้องเสียชีวิตเพราะบุญหมด ท่านจึงบอกให้สุขสามเนร
ทราบ พร้อมทั้งแนะนำให้ไปส่พ่อแม่ซึ่งอยู่อีกตำบลหนึ่ง

สุขสามเนรจึงลาพระสารีบุตร แล้วเดินทางไปหาบิดามารดาเพื่อแจ้งข่าวให้ทราบว่า
ท่านจะตายเมื่ออายุเก้าขวบ ขณะเดินทางไป ท่านผ่านหนองน้ำแห่งหนึ่งซึ่งน้ำกำลังแห้ง
พวกปู ปลา เต่า กำลังกระเสือกกระสนอยู่ในเลน จะตายมิตายแน่ สุขสามเนรเกิดความ
สงสาร จึงเก็บเอามาใส่จีวรห่อไปปล่อยยังหนองน้ำใหญ่ แล้วจึงสร่งน้ำ ซักจีวรในหนองน้ำนั้น
เสร็จแล้วก็เดินทางต่อไปจนถึงบ้าน ลำลาบิดามารดาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็เดินทางกลับมา
อยู่กับอาจารย์

ครั้นถึงวันที่จะตายกลับไม่ตาย พระสารีบุตรสงสัยจึงสอบถามดูก็ได้รู้ว่าอาณิสสที่ช่วย
สัตว์เหล่านั้นให้รอดพ้นจากความตายนั่นเองที่มาช่วยต่ออายุลูกศิษย์ให้ยืนยาวต่อไปอีก สุข

สามเณรอยู่กับพระสารีบุตรจนอายุครบบวชในคัมภีร์กล่าวว่าท่านบรรลุอรหัตตผลตั้งแต่อายุ
ได้ ๗ ขวบ

“สารุ” คนเจ็บยกมือขึ้น “สารุ” เมื่อท่านเล่าจบ

“โยมเห็นหรือยังว่าบุญกรรมนั้นมีจริง คนที่ทำบุญไว้มาก ๆ พอถึงคราวคับขัน
บุญก็ช่วยได้ อาตมาถึงอยากให้คนเขาเชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ แต่ก็นั่นแหละ จะเชื่อ
หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับกรรมของเขา คนที่มีกรรมชั่วเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์ อาตมาก็ไม่อาจ
ทำให้เขาเชื่อได้ อย่างเช่นเมื่อสี่ห้าวันก่อนมีทหารคนหนึ่งเขามาหาอาตมา อาตมาก็เห็นกฎ
แห่งกรรมของเขาว่า จะต้องตายในวันนี้ เลยบอกเขาเขาว่า ผู้พินนอนวัดเถอะ อาตมาจะสอน
กรรมฐานให้ เขาก็บอกนอนไม่ได้หรือกลัวง่วงพอ ผมห้วงบ้าน อาตมาก็รู้แล้วว่า เขาเพิ่งได้
เด็กคราวลูกมาเป็นเมีย เมียลับ ๆ นะ เขาก็ห้วงเด็กคนนี้ไม่ยอมเชื่อ อาตมาก็บอกตรง ๆ ว่า
ถ้าท่านออกไปจะต้องประสบอุบัติเหตุ ขอให้เชื่ออาตมาเถอะ เขาก็ไม่ยอมเชื่อเพราะจิตใจไป
อยู่กับเมียเด็กเสียแล้ว ในที่สุดก็ขับรถออกจากวัดไป พอถึงอ่างทองก็ไปเจอกับรถบรรทุก
ตายคาที่เลย”

“แสดงว่ากรรมหนักมากใช้ไหมคะหลวงพ่” นางเนี้ยถาม

“ถ้าไม่หนักเขาก็ต้องเชื่อที่อาตมาบอกแล้วนะซี”

“ตอนนี้อยู่ที่ไหนคะ” นางสาวกิมเง็งถาม

“กำลังปีนยอดจิวอยู่ในนรกโน่นแหละ ใครไม่เชื่อว่านรกมีจริงก็ทำชั่วให้มาก ๆ เข้านะ
หนูนะ” ท่านหันไปพยักพยิดกับนางสาวกิมฮวยซึ่งนั่งฟังอย่างเดียว ไม่ยอมพูดจา

“แต่หนูเชื่อคะหลวงพ่ หนูเชื่อเหมือนที่อาม่าเชื่อ แต่เดียวกับแม่เขาไม่ค่อยเชื่อ
รวมทั้งพี่กิมเง็งด้วย” นางสาวกิมฮวยว่า

“ก็เชอมันคนหัวโบราณนี่ยะ คนสมัยใหม่เขาไม่เชื่อกันหรอก จันคนสมัยใหม่ยะ”
นางสาวกิมเง็งว่าให้น้องสาว

“จริงหนู คนสมัยใหม่เขาไม่เชื่อนรกสวรรค์อย่างที่หนูว่ามานั้นแหละ แต่หนูเชื่อไหม
คนที่ตายไปตกนรกมาที่สุดก็เป็นพวกคนสมัยใหม่ทั้งนั้น ไม่เชื่อหนูจะลองไปดูก็ได้” ท่าน
บอกหลานสาวคนโตของเจ๊นวลศรี...

มีต่อ.....๕๐